

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatvs S. Inqvisitionis Hispaniarvm Qvalificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1664

Quæst. 6. Quænam propositiones euidentes, aut aliàs certæ, seu per se notæ, seu demonstratæ ex terminis huius disputationis in superioribus expositis eliciantur collatis tum inter se, tum cum alijs ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76990](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76990)

Petri proprijs motibus mouentur in tali casu iuxta dicenda infra quæst. 7. sed præter intentionem Petri directam. Quo etiam pacto impulsus per se impellens currum, aut nauem per accidens mouere dicitur ea, quæ sunt intra currum, aut intra nauem; à quo subinde currus, & nauis per se, quæ verò in eis continentur, per accidens moueri dicuntur. Primò autem illo modo dicitur moueri per accidens motu calefactionis musicus, cum calefit Petrus, qui est musicus. Musica enim Petri, siue Petrus reduplicatiue vt musicus nullius motus calefactionis subiectum est; per denominationem tamen extrinsecam à calefactione desumptam, cuius subiecti musica est accidens, moueri seu calefieri musicus dicitur. Hac etiam ratione dicitur Petrus sanari, quando digitus pars eius sanatur, quod est extrinsecè denominari eum motum à motu sui digiti. Pariterque infimilibus.

85 His ita hæcenus stabilitis, atque suppositis, iam facile est diiudicare, quid sit, & quotuplex motus localis, qui motus etiam lationis, seu latio dicitur, prout nobis erat propositum in præfati quæst. Est quippe, vt ex definitione motus in genere datà colligitur, actus quo alteratur subiectum quoad præsentiam localem. Quæ definitio eandem, atque illa, subit explicationem, suâ proportione seruata. Recolatur.

86 Motus autem localis ita vniuersaliter sumptus eandem patitur diuisiones, quas motus in genere iam expositas, quasque subinde vnusquisque poterit illi applicare, ne actum agamus. Hoc vnum aduerto, nomine motus localis vt plurimum eum duntaxat venire vulgò intelligendum, quo citra miraculum videmus corpora moueri. Hic autem semper est motus extensus, & continuus localiter; tum semper, saltem sensibilibus, est etiam extensus, atque continuus temporaliter tum semper est à positum in posituum. Quo circa id solum dici vulgò solet moueri localiter, quod per præsentiam mutationem ex vno loco transit ad alium, amittendo præsentiam in priori, & acquirendo præsentiam in posteriori. Hoc tamen non tollit, id etiam dictum iri localiter motum iuxta definitionem datam, quod, non amissa priori præsentia diuinitus in alio loco acquiret alteram: transiret namque à non præsentem ad præsentem in eo loco. Tum quod, nullà præsentiam acquisitã, quam alicubi habebat amitteret: transiret enim à præsentem ad non præsentem in eo loco. Tum cætera huiusmodi, quæ definitio data complectitur. Quamquam enim non omnes species motus localis in eã contentæ vsu veniant in corporibus connaturaliter, in spiritibus tamen fortasse vsu veniunt iuxta dicenda postea; diuinitusque sunt forsan possibiles; & ideo vnà debent, prout scientia postulat, definitione comprehendere. Cæterum, vt & vulgari apprehensioni morem geramus, speciali definitione adiectã de motu connaturali rerum dicamus insuper. *Motus localis est transitus ex vno loco ad alium per amissionem præsentiam in vno, & acquisitionem in alio.*

87 Potest præterea motus localis diuidi in descriptiuum, circumscriptiuum, & contractiuum; insuperque in alia membra subdiuidi penes diuersitatem præsentiarum, quæ adquirentur, aut amittuntur per illum quæstione præcedente traditam.

88 Diuiditur insuper motus localis in rectum, flexuosum, spiralem, & circularem iuxta diuer-

sas lineas spatij localis, quas mobile suo motu potest describere. Atque hæc modò satis. Alia enim in sequentibus attingam.

QUESTIO VI.

Quenam propositiones evidentes, aut alias certa seu per se nota, seu demonstrata ex terminis huius disputationis in superioribus expositis eliciantur collatis tum inter se, tum cum alijs expositis in Pharo Scient.

PROsequens methodum, quam cepi in Pharo 89 Scient. in singulis disputationibus metaphysicis huius Operis, (quemadmodum & in singulis illius præfati), quæstionem proponam congerentem propositiones aliquot evidentes seu per se notas, seu demonstratas (vnà cum certis secundum fidem, si quæ occurrerint) compositas ex terminis vnus cuiusque disputationis collatis tum inter se, tum cum alijs expositis aut in disputationibus anterioribus, aut in Pharo Scient. Arbitror enim, laborem hunc & gratum, & vtilem fore scientificis, vt pote præbentem eis aliquam normam demonstrandi, siue scientiam demonstratiuam texendi in Metaphysicis similem illi, quæ obseruatur in Mathematicis; aliquodque initium, vnde inchoantes Metaphysicam demonstratiuam possint componere, & in dies paulatim augere; vt Mathematicam demonstratiuam principio inchoatæ, deinceps paulatim composita, & in dies aucta sunt. Quod sanè maximi momenti, eximijque emolumentum fore omnibus scientijs humanis, quæ vni Metaphysicæ vniuersaliori, seu Primæ Philosophiæ sub alternantur, haud dubitabile est. Igitur istius est generis quæstio præfens. Cui responderetur, propositiones, quas inquirat, sequentes esse.

Propositio 1.

Locus omnino est immobilis motu locali. 90

Ita supponunt vnanimè omnes Philosophi. Nam alioquin posset locatum localiter prorsus immotum mutare locum; aut, non mutando locum, moueri localiter. Quod vtrumque est absurdum. Cum idem ipsum sit locum mutare, & moueri localiter. Sumimus namque hic, sicut & in sequentibus propositionibus, motum localem pro transitu ex vno loco ad alium per amissionem præsentiam in vno, & acquisitionem in alio.

Propositio 2.

Vbiatio, seu præsentia localis immobilis etiam est localiter ab eo spatio locali, cui per se correspondet. 91

Hoc itidem omnes Philosophi vnanimè consensu fatentur, quodcumque demum illud sit, in quo consistere, dicunt, præsentiam localem. Quoniam præsentia localis, in quocumque eã dicatur consistere, ita in spatio locali, seu potius in gradu locali, cui per se correspondet, suapte

essen.

essentia fixa est, ut nullatenus possit inde alio transferri, ut constat. Dico, cui per se correspondet. Quia si per aliam presentiam sibi accessoriam possit presentia localis alibi presentis fieri, (de quo agendum inferius), ex eo spatio sibi accidentario in aliud pariter accidentarium bene poterit moveri localiter, ut etiam constat.

Propositio 3.

92 Spatium item locale localiter est prorsus immobile.

Sic etiam Philosophi omnes, quidquid putauerint, esse constitutum eius. Et apud nos est manifestum. Nam spatium locale reipsa nihil est aliud a presentia possibili, prout est immobilis localiter. Quo circa etiam, pro ut a nobis concipitur, quid prorsus fixum, & immobile est. Neque possit aliter conceptum idonea nobis mensura esse, vti reuera est, omnium mobilium, & immobilium.

Propositio 4.

93 Presentia, & res presentis per illam, necessario sunt simul in eodem spatio locali.

Est clarum. Quia presentia non in alio spatio, vbi ipsa non est, sed in eo, vbi ipsa est, facit presentem rem, cuius est presentia. Vt enim actio se ipsa nascitur ab ea causa, a qua media ipsa nascitur effectus, cuius actio est; & vnio vnus extremi cum altero se ipsa vnitur ei extremo, cui media ipsa vnitur alterum; & duratio se ipsa durat in eodem tempore, in quo media ipsa durat res, cuius est duratio. Neque aliud possibile est. Ita presentia se ipsa est presentis in eo spatio, in quo media ipsa est presentis res, cuius est presentia. Neque aliud possibile est. Hoc namque postulat essentialiter natura presentia: sicut illud natura actionis, vnionis, & durationis, ut est potissimum.

94 Vnde duo imprimis sequuntur. Primum est. Presentiam quamlibet non posse non esse in eodem spatio, in quo res, cuius est presentia, est presentis per illam: tamen possit non esse in alijs spatijs, vbi est eadem res presentis per alias presentias. Secundum est. Rem quamlibet non posse non esse presentem in eodem spatio, in quo est quavis presentia sua qua sua, id est qua faciens formaliter ipsam presentem. (Quod addo propter eos, qui censent presentiam rem esse, posseque proinde dari nulli subiecto vnitam, atque ita nullum subiectum facientem presentem.)

95 Deinde sequitur, presentiam, & rem presentem per illam non posse non esse localiter penetratas tum inter se, tum cum spatio locali, cui correspondent: quia, quae in eodem spatio locali locata, siue presentia simul sunt, ea dicimus penetrata localiter tum inter se, tum cum ipso spatio.

96 Praeterea sequitur, presentiam, & rem presentem per illam non posse non esse adaequatè penetratas localiter. Nam tunc duo quaequam dicuntur adaequatè penetrata localiter, quando nulla pars alterius extra alterius spatium est; inadaequatè vero, quando aliqua pars alterius intra, & aliqua extra alterius spatium est. Constat autem ex dictis, nullam partem rei presentis posse

esse extra integrum spatium suae presentiae, nec vice versa.

Vnde denique sequitur, presentiam, & rem presentem per illam localiter mutuo sibi congruere, siue adaequari. Quia ea dicimus localiter mutuo sibi congruere, siue adaequari, quae adaequatè sunt penetrata localiter.

Propositio 5.

97 Quaecunque eidem spatio locali congruunt, siue adaequantur localiter, & inter se quoque congruunt, siue adaequantur localiter.

Quia eo ipso, quod congruunt eidem spatio, siue adaequatè penetrantur cum illo, non possunt non & inter se localiter penetrari adaequatè. Quod ipsam est, vicissim sibi mutuo congruere, siue adaequari localiter, ut constat ex dictis in praecedentibus.

Propositio 6.

98 Quoties duo aliqua, vel plura cum nullo spatio locali possunt penetrari adaequatè, nulli ve adaequari, siue mutuo congruere, neque inter se localiter penetrari adaequatè, neque mutuo sibi adaequari, siue congruere possunt.

Est clarum. Quia localiter penetrari adaequatè duo quaequam, subinde sibi quoque adaequari, siue congruere localiter, nihil est aliud, quam locari ambo adaequatè in eodem omnino spatio locali. Quod ipsum est etiam, penetrari ambo adaequatè cum tali spatio, eidemque adaequari, & congruere, ut constat ex dictis in praecedentibus. Repugnat ergo, ut sine hoc secundo detur illud primum, aut è contra.

Propositio 7.

100 Res indiuisibilis per sui localem replicationem, siue repetitionem adaequatè penetrabilis est cum qualibet re diuisibili quoad extensionem in spatio extenso locali; & consequenter etiam cum ipso spatio.

Hae propositio, praeterquam quod ex terminis ipsis videtur euidens, certa secundum fidem est. Per quam constat primo, Deum indiuisibilem cum omni ente quoad extensionem diuisibilem in spatio locali extenso penetrari adaequatè. Tamen Deus insuper in omni spatio vacuo sit presentis, ut infra suo loco dicemus. Secundo, animam rationalem indiuisibilem cum suo corpore diuisibili, & animam Christi domini in Eucharistia cum speciebus insuper panis, & vini in spatio locali extenso penetrari adaequatè. Tercio, Angelum indiuisibilem saepe cum corporibus, aut alijs etiam entibus diuisibilibus quoad extensionem in spatio extenso locali penetrari adaequatè, &c. Idemque est de qualibet re indiuisibili quoad extensionem; tamen sit diuisibilis quoad intensionem.

Dicitur autem res indiuisibilis per sui localem replicationem, siue repetitionem poni in spa-

spatio extenso siue illud occupare, aut replere, & consequenter cum re diuisibili quoad extensionem in eodem spatio posita, cum ipsoque spatio penetrari adæquatè, quando tota in toto spatio, & tota in singulis partibus spatij est. Vnde, esse aliquid replicatum, siue repetitum localiter in spatio extenso, nihil est aliud, quàm esse totum illud præsens simul in omnibus, & singulis partibus spatij.

Propositio 8.

102 Res diuisibilis quoad extensionem, cum re diuisibili etiam quoad extensionem est penetrabilis adæquatè in spatio extenso locali; & consequenter etiam cum ipso spatio, tum per suarum partium localem distributionem, tum item per sui totius localem replicationem, siue repetitionem.

Prior pars huius propositionis vel ipsa experientia est cunctis conspicua in omnibus rebus corporæis, quæ cum multis suorum accidentium in eodem spatio locali extenso cernuntur penetratæ adæquatè, vt cum calore, frigore, odore, colore, lumine, præsentia, &c. Secunda vero pars, præter quàm quod satis ex terminis videtur euidens, certa secundum fidem est ex mysterio Eucharistiæ. Vbi Christus dominus cum speciebus sacramentalibus creditur penetratus adæquatè in spatio locali extenso per sui totius præsentialem replicationem. Cum credatur esse totus in toto, & totus in singulis partibus talis spatij, & talium specierum.

Propositio 9.

103 Res siue indiuisibilis, siue diuisibilis cum re siue indiuisibili, siue diuisibili per localem contractionem ambarum potest in spatio locali in extenso penetrari adæquatè; atque adeo etiam cum ipso spatio.

Est prorsus certum. Quia Angelus in quouis spatio indiuisibili, cui præsens est, penetratur adæquatè cum Deo. Et anima rationalis cum quouis puncto sui corporis est adæquatè penetrata in spatio indiuisibili: tum cum omnibus partibus intentionis accidentium existentium in tali puncto, vt coloris, lucis, odoris, saporis, &c. & accidentia ista inter se. Tum totus Christus in Eucharistiâ cum quouis indiuisibili puncto specierum sacramentalium, est penetratus adæquatè in puncto spatij indiuisibili. Vniuersaliter enim quæcunque in spatio indiuisibili quoad extensionem simul ponuntur, ea per sui localem contractionem dicimus in eo poni, atque adeo inter se, & cum ipso spatio penetrari; siue ea in se sint indiuisibilia, siue diuisibilia.

Propositio 10.

104 Extensio rei locatæ in spatio locali

extenso alia est extensio per partium rei localem distributionem; alia per totius rei localem replicationem, siue repetitionem.

Primaque fit, cum singulæ partes rei locatæ in singulis partibus spatij ipsis æqualibus ponuntur per distributionem accommodam. Secunda vero, cum tota res locata integrè ponitur in omnibus, & singulis partibus spatij. Vnde ad primam requiritur, quod res locata ex tot omnino partibus composita sit, ac est compositum spatium, cui adæquatè, seu congruit. Ad secundam verò solum requiritur, quod tota res locata in singulis omnino partibus spatij ponatur, siue ea diuisibilis, siue indiuisibilis sit. Nomine autem partis semper intelligimus id, quod quoquo modo simul cum alio quopiam, vel alijs componit, siue constituit totum.

Propositio 11.

105 Contractio rei locatæ in spatio inextenso, siue indiuisibili quoad extensionem alia est rei in se etiam in diuisibilis, alia rei in se diuisibilis, atque adeo compositæ ex partibus.

Constat ex dictis, & ex se. Nec maiore eget explicatione.

Propositio 12.

106 Extensio localis rei locatæ in spatio locali extenso; contractioque localis rei locatæ in spatio locali inextenso aut essentialis, seu necessaria, aut accidentalis seu contingens ipsi rei locatæ esse potest.

Erit quippe essentialis, seu necessaria, si talis res se ipsa in tali spatio locata sit; vt sunt omnes vocationes, siue præsentia in proprijs spatijs. Accidentaliter verò, seu contingens erit, si res locata per præsentiam à se distinctam, & sibi contingentem locata sit; vt sunt omnes res indifferentes ad essendum, & non essendum in spatio, in quo sunt; vt constat.

Propositio 13.

107 Quæ sunt distantia localiter quatenus talia localiter penetrata non sunt. Et quæ localiter sunt penetrata prout talia localiter non sunt distantia.

Est clarum. Quia penetrata localiter prout talia in eodem sunt spatio locali. Distantia vero localiter prout talia in spatijs diuersis, ipsque ita inuicem seiunctis, vt inter illa aliquod aliud spatium locale sit interpositum; vt ex dictis in præcedentibus palam est. Constat autem quæ sunt in eodem spatio locali, vt sic in diuersis ita inter se seiunctis esse non posse. Nec vice versâ.

Propositio 14.

108 Quæ sunt localiter contingua quatenus

nus talia, neque penetrata, neque distantia localiter sunt. Sicut neque e converso.

Quia localiter contigua dicimus ea, quae sunt in distinctis spatijs ita immediatis, ut inter vnum, & alterum nihil prorsus mediet, siue interponatur spatij; (idque siue sint illa inter se unita siue secus). Constat autem, quae in spatijs sunt ita immediatis, prout sic neque esse in eodem spatio, ut sunt penetrata; neque in diversis seiunctis, prout sunt distantia. Similiterque, nec vice versa.

Propositio 15.

199 Duo extrema aut adaequatè, aut inadaequatè possunt contigua esse localiter.

Erunt adaequatè contigua, si nulla sit pars spatij vnus, quae non sit immediata alicui parti spatij alterius. Inadaquatè verò, si aliqua pars spatij vnus nulli parti spatij alterius immediata sit. Indubitabile autem est, duo extrema vtrius ex dictis modis posse localiter se habere.

Propositio 16.

200 Duo extrema aut adaequatè, aut inadaequatè possunt distantia esse localiter.

Erunt adaequatè distantia, si nulla sit pars spatij vnus, quae non sit distans ab omni parte spatij alterius. Inadaquatè verò, si aliqua pars spatij vnus indistans sit ab aliqua parte spatij alterius. Indubitabile autem est, duo extrema vtrius ex dictis modis posse localiter se habere. Vnde colliges, duo extrema aut adaequatè, aut inadaequatè posse etiam esse penetrata localiter. Constat enim id manifestè ex hac, & precedenti propositione; atque etiam ex dictis proposit. 4.

Propositio 17.

211 Distantia adaequata localis magis, & minus potest suscipere. Secus penetratio, & contiguitas etiam adaequata localis.

Quia adaequatè distantium localiter aliqua magis, & aliqua minus sunt distantia inter se penes maius, aut minus spatium locale median, seu interpositum. Adaequatè verò penetratorum, & contiguorum localiter necunde possunt alia dici magis penetrata, aut magis contigua, quam alia; ut ex se est notissimum.

Propositio 18.

212 Idem secum ipso penetratum localiter dici congruè non potest, quantumvis plures ybicationes eidem spatio correspondentibus habeat. Benè tamen dici potest idem sibi ipsi contiguum, aut à se ipso distans prout habens plures ybicationes

in spatijs distinctis contiguus, aut inter se distantibus.

Tota haec propositio ex ipsis terminis factis, superque euidentibus est.

Propositio 19.

Nullum mobile est affixum suapte essentia spatio locali, unde moueri potest.

Est clarum. Quia quod spatio locali affixum est, eo ipso ex tali spatio immobile est iuxta dicta proposit. 2.

Propositio 20.

214 Si ex duobus entibus localiter penetratis alterum moueatur localiter, aut etiam vtrumque, penetrationem, quam habebant, amitti ab illis necesse est. Siue acquirant aliam; siue secus. Nam, vtrumque est possibile. Tantumdemque venit dicendum, suà proportionem seruatà, de duobus entibus aut contiguus, aut distantibus localiter.

Tota propositio certissima est, ac prorsus euidentibus. Quia, quoties quoduis ens per motum localem amittit spatium, praesentiamque, quam in illo habebat, eo ipso amittit eam penetrationem, distantiam, aut contiguitatem, quam habebat cum alio ente, utpote includentem in suo conceptu reali talem praesentiam, & spatium. Idque, siue alterum ens moueatur etiam, siue secus. Acquirent autem eiusmodi entia per motum aut vnus, aut amborum aliam penetrationem, aut contiguitatem, aut distantiam penes coniunctum praesentiarum, quod eis obuenit correspondentium aut eidem spatio, aut spatijs contiguus, aut distantibus; ut est notissimum.

Propositio 21.

215 Quiescere omnino, siue simpliciter idem ens, & simul moueri, prorsus est impossibile. Quiescere verò in vno loco, & moueri in alijs, possibile est, supposito, quod possit esse in pluribus locis. De quo infra.

Prior pars propositionis constat. Quia, ens quiescere simpliciter, est omni illud motu carere. Carere autem omni motu, & simul moueri, atque adeo aliquem habere motum, contradictoria sunt. Posterior autem pars etiam constat. Quia, supposito, quod ens in pluribus locis esse possit, nihil vetat, quod persistens in vno ex altero ad tertium moueatur; ut est notissimum. Quo casu quiescens in primo ex secundo ad tertium mouebitur.

Propositio 22.

216 Contractio localis entis antea extensum; extensioque localis entis antea contractum

tum per motum localem strictum, de quo in hac quæstione agimus, tum absque tali motu effici potest.

Fiet namque per talem motum, si amissa præsentia vnâ, vel pluribus, quibus antea erat ens aut contractum, aut extensum localiter, acquirantur alia, vel alia, quibus reddatur illud aut extensum, aut contractum localiter: quod manifestè est possibile, siue ens diuisibile, siue indiuisibile sit. Ita namque strictus dabitur motus in huiusmodi ente ab vno spatio ad aliud. Id quod bifariam rursus fieri potest, quando ens diuisibile est. Si enim sit fermo de extensione eius per sui totius replicationem localem, iuxta dicta propositi. 10. perinde mouebitur à contractione ad extensionem, aut ab extensione ad contractionem motu adæquato, atque ens indiuisibile. Si autem sit fermo de extensione eius per localem suarum partium distributionem iuxta dicta ibidem, transitus à contractione ad extensionem, aut ab extensione ad contractionem tum per adæquatum motum, omnium, videlicet partium ipsius, effici poterit, tum per inadæquatum aliquarum, non vero omnium; vt facillè conspicuum fiet consideranti. Tam verò absque motu stricto ens, siue indiuisibile, siue diuisibile sit, ex contracto fiet extensum per sui totius localem replicationem si, retenta præsentia in spatio indiuisibili, in quo erat contractum, in alijs spatijs acquirat alias præsentias similes. Ex extenso verò similiter contractum fiet, si cæteris præsentijs amissis, vnâ in spatio aliquo indiuisibili retineat. In his enim casibus non transiet ab vno spatio ad aliud per amissionem præsentia in illo, & acquisitionem in hoc, vt est notum; prout ad motum strictè sumptum requirebatur. Per quæ demonstrata manet integra propositi.

Propositi. 23.

117 Impossibile est, vt res indiuisibilis in spatio locali extenso, seu diuisibili locetur citra localem replicationem, siue repetitionem sui.

Demonstro facillè. Quia res indiuisibilis non potest in spatio diuisibili præsens esse, nisi ipsa tota sit simul in singulis partibus spatij; neque enim vna pars eius in vnâ parte spatij, & alia in aliâ, &c. potest esse; cum nullas habeat partes. Sed, esse totam simul in singulis partibus spatij, est esse replicatam, siue repetitam localiter in tali spatio iuxta dicta propositi. 7. Ergo, quàm impossibile est, esse rem indiuisibilem absque replicatione sui locali replicatam localiter in spatio locali extenso, tam impossibile est, esse eam collocatam in spatio locali extenso citra localem replicationem, siue repetitionem, sui.

118 Ex hac propositi. sequitur primò, Deum, vt pote substantiam indiuisibilem, non aliter esse, vbique ratione suæ immensitatis, quàm per replicationem, siue repetitionem sui localem in omnibus, & singulis partibus spatij localis, in quo est præsens.

119 Secundò sequitur, Angelum, & animam, rationalem, vt pote substantias indiuisibiles, non aliter posse collocari in spatio locali extenso, in

quo de facto collocantur, quàm per replicationem sui localem in omnibus, & singulis partibus talis spatij.

Propositi. 24.

Quotiescunque res indiuisibilis absque 120 vllâ locali replicatione sui in aliquo spatio locali locata est, non potest non tale spatium indiuisibile esse.

Est clarum. Quia, si esset diuisibili iam res indiuisibilis in spatio locali diuisibili locaretur citra localem replicationem sui contra propositi. 23.

Ex hac propositi. sequitur, spatium locale adæquatum rei indiuisibilis localiter non replicata dumtaxat posse esse punctum indiuisibile; pariterque præsentiam adæquatam eius vt sic indiuisibilem, siue inextensam esse debere. Itaque, si alicubi absque vllâ sui replicatione locetur Angelus, non potest non spatium locale eius inextensum penitus, siue indiuisibile esse, vt propositi. data fert, qualia sunt sola spatij puncta; nec potest non esse inextensa prorsus præsentia, quæ ibi vnice locatur; nam si esset extensa, non ibi vnice, sed in spatio extenso locaret Angelum, iuxta propositi. 4.

Propositi. 25.

Vt res indiuisibilis spatium locale extensum repleat, aliquoties illam intra hoc locari, localiterve replicari, seu repeti, necesse est.

Quoniam nequit quidpiam replere spatium, nisi intra illud locetur, vt est notissimum ex se, & ex dictis, Sed non satis est semel locari absque vllâ sui locali replicatione, quando spatium est extensum, & res locata indiuisibilis, iuxta propositi. 23. Ergo aliquoties ea locari debet, vt illud repleat, Quod erat demonstrandum.

Ex hac propositi. sequitur primò, non 123 posse quidpiam indiuisibile spatium extensum, replere absque interuentu alicuius multitudinis replicationum, seu repetitionum localium sui.

Secundò sequitur, quidquid per aliquam 124 multitudinem repetitionum localium sui spatium locale extensum replet, eo ipso esse mensuratum; quia mensura alicuius quantitatis, qualis est tale spatium, vt omnes Mathematici definiunt, iuxta infra disp. 10. dicenda, ea est, quæ aliquoties repetita mensurato adæquatur.

Vnde sequitur tertio, id, quod per aliquot 125 suas locales repetitiones replet spatium extensum, non posse non esse æquale alicui parti aliquotæ talis spatij. Pars enim aliquota iuxta omnes etiam Mathematicos est, quæ metitur totum, atque adeò, quæ aliquoties sumpta, seu repetita totum constituit. Necesse autem est vt æqualia fini inter se, quæ æquè multipliciter sumpta, seu repetita aut idem totum, aut æqualia constituunt, vt demonstratur à Goemetris; & satis per se est euident.

Vnde rursus sequitur quartò, si entitas A per 126 sui localem repetitionem repleat spatium extensum B, ipsi vè adæquetur, & congruat, non posse non entitatem C per suarum partium aliquotarum loca-

localem distributionem idem spatium replere, ipsi vè adæquari, & congruere casu, quod qualibet talium partium aliquotarum æqualis sit entitati A, & multitudo earumdem partium aliquotarum entitatis C æqualis sit multitudini repetitionum localium entitatis A. Est clarum ex terminis ipsis. Sed declaratur amplius, ac demonstratur. Nam quoties eadem mensura æquè multipliciter repetita duo quæpiam tota metitur, non possunt non talia tota esse inter se æqualia, sibi que subinde mutuò congruere, & adæquari, vt demonstrant Geometras; satique ex terminis ipsis perspicuum est. Sed in casu posito entitas A mensura est, quæ aliquosies repetita metitur totum spatium B. vt supponitur, eademque æquè multipliciter repetita metitur entitatem C: siquidem, hæc tot partes habet æquales entitati A, quot sunt repetitiones eius circa spatium B, vt etiam supponitur. Igitur totum spatium B, & tota entitas C æqualia quædam tota sunt, quæ mutuò inter se congruunt, & adæquantur; atque adeò æquè potest spatium B per partes entitatis C localiter distributas repleri, ac per entitatem A toties repetitam, quot sunt illæ partes, repleri ponitur. Quod erat demonstrandum.

Propositio 26.

127 **Impossibile est, vt res indiuisibilis spatium locale extensum repleat per sui localem repetitionem, seu replicationem; nisi tale spatium sit compositum ex solis indiuisibilibus; non verò aut ex solis partibus sine fine diuisibilibus; aut ex vtrisque.**

Demonstratur primò. Quia res indiuisibilis semel tantum locata vnicum dumtaxat punctum spatij localis replere potest, vt constat ex propositione 24, ex ipsisque terminis est satis clarum. Ergo bis tantum locata duo tantum spatij puncta, & decies decem, & pluries plura replere poterit, & nihil amplius; siue huiusmodi pluralitas finita, siue infinita esse dicatur. Consequentia est euidens; quia quod semel locata potest tantum semel præstare, nempe vnicum tantum punctum replere, decies locata decies tantum præstare poterit. nempe decem tantum puncta replere, & pluries locata pluries tantum præstare poterit, nempe plura puncta tantum replere, siue ea sint infinita, siue finita. Impossibile ergo est, eam aliquid amplius spatij replere, præter quàm totidem puncta, quot fuerint eius repetitiones locales. Et consequenter replere totum spatium, si hoc non ex solis punctis componatur. Quod erat probandum.

128 **Demonstratur secundò. Nam vel ex ipsis terminis videtur euidens, supposito, quòd res indiuisibilis semel tantum locata vnico dumtaxat puncto spatij adæquari potest, non posse eam nisi solis punctis spatij adæquari, quantumuis infinities in spatio dicatur locari; euidens enim haud dubie est, naturam vnuscuusque simplicis locationis eius non variari ex eo, quòd sola, aut alijs comitata ponatur; (vt est euidens, non variatam iri naturam locationis, quam ego modò habeo Romæ, ex eo, quòd Deus modò me per præsentiam aliam locaret Matriti). Ergo, si singulæ eius locationes solitarie positæ singulis tantum punctis spatij possent correspondere; euidens haud**

dubie est, eisdem dumtaxat suapte naturà, & essentia correspondere posse, quantumuis coniunctæ ponantur. Nequit igitur res indiuisibilis plusquam indiuisibilia spatij replere, quantumuis in eo localiter replicetur; & consequenter neque replere totum spatium, nisi ex solis indiuisibilibus compositum sit; vt propositio nostra fert.

Demonstratur tertio. Ponamus Angelum per multitudinem aliquam replicationum localium sui replere aliquod spatium extensum. Et arguo sic. Nulla omnino est huiusmodi replicationum, quæ per se seorsim quid amplius repleat, quàm vnicum punctum talis spatij; siquidem, si qualibet, subtilis reliquis, sola à Deo relinquere, nihil amplius repletet, iuxta propositionem 24. Ergo tot dumtaxat puncta talis spatij replet Angelus, quot sunt replicationes locales eius; & nihil amplius. Si enim singulæ replicationes distributiue sumptæ singula puncta dumtaxat, & nihil amplius replent; necesse est, vt integra replicationum collectio nihil amplius repleat, quàm integram collectionem totidem punctorum, vt est notissimum. Vnde per omnes replicationes, siue distributiue, siue collectiue eas sumas, nihil amplius, quàm omnia puncta siue distributiue, siue collectiue sumpta, replentur. Vel ergo tale spatium ex solis talibus punctis compositum est. Quod est nostrum intentum. Vel non repletur totum ab Angelo contra suppositionem factam. Quod est absurdum.

Demonstratur quartò. Quoniam, si res indiuisibilis A per aliquot replicationes locales sui potest replere spatium locale extensum B, necesse est, vt res diuisibilis C composita ex totidem partibus aliquotis æqualibus ipsi A, atque adeò purè indiuisibilibus ipsum quoque spatium per talium partium localem distributionem replere possit, vt constat ex consec. 4. proposit. 25. Sed est impossibile, vt res composita ex puris indiuisibilibus repleat aliquod spatium, eique subinde congruat, & adæquetur per suarum partium localem distributionem, nisi tale spatium ex puris etiam indiuisibilibus compositum sit, vt ex dictis, & ex ipsis terminis est manifestum. Ergo est impossibile, vt res indiuisibilis A per aliquot sui locales replicationes repleat spatium extensum B, aut quoduis aliud, nisi tale spatium, & quoduis aliud ex solis indiuisibilibus composita sit. Quod erat ostendendum.

Propositio 27.

131 **Impossibile est, vt res diuisibilis citra localem sui contractionem in spatio inextenso, seu indiuisibili locetur.**

Est clarum. Nam, si omnes partes talis rei in tali spatio collocantur, iam ibi interuenit contractio localis ipsius rei iuxta dicta proposit. 9. Si verò non omnes, iam ibi non locatur res ipsa; quia res non est aliqua pars sui tantum, sed omnes, vt constat. Ergo.

132 **Ex hac propositione sequitur, nullam rem localiter extensam, hac retentâ extensione, vllatenus posse spatio indiuisibili congruere, siue ei adæquari.**

Propositio 28.

133 Quotiescunque res diuisibilis absque locali sui contractione in aliquo spatio locali locata est, non potest non tale spatium diuisibile esse.

Quia si esset indiuisibile, iam res diuisibilis in spatio indiuisibili locaretur citra localem sui contractionem contra proposit. 27.

134 Ex hac propositione sequitur, spatium locale adæquatum rei diuisibilis non contractæ localiter non posse non esse diuisibile: pariterque præsentiam adæquatam eius diuisibilem, siue extensam esse debere.

Propositio 29.

135 Impossibile est, vt res diuisibilis composita ex partibus sine fine diuisibilibus aut solis, aut mixtis cum indiuisibilibus per talium partium localem distributionem, absque vllâ contractione congruat, seu adæquetur spatio locali extenso, quod ex solis punctis indiuisibilibus compositum sit.

Ita omnes sentiunt. Et demonstratur primo. Quia nulla est pars diuisibilis in tali re, quæ sine locali sui contractione alicui puncto talis spatij possit congruere, nullumque est punctum in tali spatio, quod alicui parti talis rei absque eius locali contractione congruere possit iuxta proposit. 27. Igitur impossibile est, omni locali contractione seclusâ, vt tota res toti spatio congruat per suarum partium localem distributionem. Si enim ita congrueret, iam non solum daretur aliqua pars rei congruens alicui puncto spatij, aliquodque punctum spatij congruens alicui parti rei, sed omnes, & singulæ partes rei omnibus & singulis punctis spatij, in quibus essent distributæ, congruerent, & vice versâ contra eandem propositionem.

136 Secundo aliter. Vt talis res tali spatio modo dicto congrueret, necesse planè erat, rem totam ita intra spatium totum distribui, vt præter rei indiuisibilia, si quæ ea habere dicatur, aliqua pars eius ex alijs composita cuilibet spatij puncto corresponderet, eique congrueret citra sui contractionem, aut saltem punctorum plerisque. Hoc autem ex proposit. 27. impossibile est.

137 Tertio. Hoc ipso, quod res composita ex partibus in infinitum diuisibilibus in spatio extenso locatur citra omnem sui contractionem, non possunt non partes quoque spatij esse in infinitum diuisibiles; ne sit indiuisibile spatium, in quo aliquid diuisibile citra sui contractionem locatum est contra proposit. 28. Ergo in spatio ex solis punctis composito res diuisibilis modo dicto locari non potest.

Propositio 30.

138 Impossibile est, vt res indiuisibilis per sui localem repetitionem penetraretur localiter, & adæquatè cum re diuisibili absque contractione vllâ extensa locali-

ter, ipsi ve congruat, & adæquetur in spatio locali extenso, si hæc ex partibus in infinitum diuisibilibus aut solis, aut mixtis cum indiuisibilibus, non verò ex solis indiuisibilibus composita sit.

Hæc propositio eisdem imprimis venit demonstranda argumentis, quibus proposit. 26. demonstrata est. Quæ enim ibi adducta demonstrant, impossibile esse, vt res indiuisibilis per sui localem repetitionem repleat spatium diuisibile, (& consequenter adæquatè penetraretur cum eo, ipsique adæquetur, & congruat; hæc enim omnia in idem recidunt iuxta dicta proposit. 4.), nisi tale spatium ex solis indiuisibilibus compositum sit. Pariter demonstrant, impossibile esse, vt res indiuisibilis per sui localem repetitionem adæquatè penetraretur cum re diuisibili extensa, nisi hæc ex solis indiuisibilibus composita sit, prout dicitur in præsentii propositione. Cui proinde ab vnoquoque, paulò variatis terminis, sunt applicanda; à nobis verò non repetenda.

Speciatim tamen præterea potest hæc propositio ex præteritis sic demonstrari. Quoties duo aliqua cum nullo spatio locali possunt penetrari adæquatè, nullivè adæquari, siue congruere, neque inter se localiter penetrari adæquatè, nec mutuo sibi adæquari, siue congruere possunt, iuxta proposit. 6. Sed res indiuisibilis per sui localem repetitionem, & res diuisibilis constans ex partibus sine fine diuisibilibus per sui localem distributionem omni expertem contractione locali cum nullo spatio locali possunt penetrari adæquatè, nullivè adæquari siue congruere. Ergo tales res modo dicto neque inter se localiter penetrari adæquatè, nec mutuo sibi adæquari, siue congruere possunt. Consequentia est legitima, vt patet. Maior est proposit. 6. citata. Minor ostenditur. Quia res indiuisibilis per sui localem repetitionem dumtaxat potest adæquari spatio locali extenso composito ex solis indiuisibilibus iuxta proposit. 26. & res diuisibilis, de qua est sermo, nequit tali spatio adæquari iuxta proposit. 29. Igitur ambæ simul nulli spatio adæquari possunt. Quod erat ostendendum.

Propositio 31.

140 Nulla res quoad extensionem localem diuisibilis datur, imo nec dari potest, quæ ex partibus in infinitum diuisibilibus physicè composita sit. Sed omnes in pura tandem indiuisibilia resolvable, atque adeò ex solis illis composita physicè necessariò esse debent.

Hæc propositio quarundam ex præcedentibus est fructus non exiguus. Quæ, licet ad resolutionem infra disput. 10. quæst. 4. tradendam, circa continui compositionem pertineat; maneat tamen hic demonstrata ex principijs de præsentia locali demonstratione iungendâ postea, cum alijs, quæ in quæstione dictâ exponuntur. Demonstratur autem ex dictis sic. Impossibile est res quoad extensionem localem diuisibilis, cum qua Deus, aut etiam Angelus, aliæque res indiuisibiles non sint per sui localem replicationem, siue repetitionem penetrabiles adæ-

R adæ-

adæquatè in spatio extenso locali iuxta proposit. 7. (Et quidem de Deo saltem negari nequit, saluà fide, esse penetrabilem adæquatè cum omni creaturà possibili ratione suæ immensitatis iuxta dicenda disput. 6. Aliter autem, quàm per sui replicationem localem; non posse eum penetrari adæquatè cum rebus localiter extensis constat ex proposit. 23.) Pergo. Sed Deus, Angelus, aliæque res indiuisibiles per sui localem replicationem non sunt penetrabiles adæquatè in spatio extenso locali cum re quoad extensionem diuisibili, quæ ex partibus in infinitum diuisibilibus, non verò ex puris, solisque indiuisibilibus physicè composita sit iuxta proposit. 30. Igitur impossibilis est res quo ad extensionem diuisibilis, quæ ex partibus in infinitum diuisibilibus, non verò ex puris, solisque indiuisibilibus physicè composita sit.

141

Ex hac propositione inferitur, omnem præsentiam localem possibilem diuisibilem quoad extensionem ex solis tandem indiuisibilibus esse necessariò compositam; atque ita spatium etiam locale extensum in possibilitate huiusmodi præsentiarum re ipsà consistens iuxta dicta quæst. 2. ex solis pariter indiuisibilibus compositum esse necessariò. Tantumdemque dicendum est, de omni motu locali possibili; atque de omni loco extrinseco.

Propositio 32.

142

Quæcunque de actu, & potentià vniuersè in Pharo Scient. disput. 8. quæst. 4. sunt demonstrata, consequenter demonstranda huc veniunt de ybicatione, motu, penetratione, contiguitate, distantia, extensione, contractione, adæquatione, & congruentià locali tanquam de quibusdam actibus, deque eorum potentijs, quatenus conceptus vniuersales actus, potentiæque participant.

Est clarum, Quia clarum est, quæcunque conceptibus superioribus conueniunt, & inferioribus, in quibus illi reperiuntur, pariter conuenire. Quo circa omnes demonstrationes ibi factæ huc poterunt ab vnoquoque applicari.

Propositio 33.

143

Quæcunque de ente, & essentià in Pharo Scient. disput. 9. quæst. 5. sunt vniuersè demonstrata, de terminis propositione præcedenti recensitis, prout sunt entia, & essentiæ quædam, pariter demonstranda veniunt.

Ratio est eadem, quæ ipsius præcedentis propositionis.

Propositio 34.

144

Quæcunque de statibus entium in Pharo Scient. disput. 10. quæst. 5. sunt demonstrata, de terminis commemoratis

proposit. 32. prout habentibus esse in illis statibus similiter demonstranda veniunt.

Ratio prorsus est eadem.

Propositio 35.

Quæcunque de possibili, impossibili, contingenti, & necessario in vniuersum sunt demonstrata in Pharo Scient. disput. 11. quæst. 5. de dictis terminis numeratis proposit. 32. prout ista prædicata participantibus similiter veniunt demonstranda.

Ob eandem præcedentium rationem.

Propositio 36.

Idem dicendum de demonstrationibus factis in Pharo Scient. disput. 13. quæst. 3. circa rerum identitatem, & distinctionem, in vniuersum.

Propositio 37.

Idem similiter dicendum de demonstrationibus factis in Pharo Scient. disput. 14. quæst. 4. circa relationem, connexionem, & oppositionem rerum vniuersim.

Propositio 38.

Idem de demonstrationibus factis ibidem disput. 15. quæst. 7. circa rerum prioritatem, posterioritatem, & simultaneitatem.

Propositio 39.

Idem de demonstrationibus factis ibidem disput. 16. quæst. 3. circa similitudinem, dissimilitudinem, æqualitatem, inæqualitatemque rerum.

Propositio 40.

Idem denique dicendum est de demonstrationibus factis in eadem Pharo disput. 17. quæst. 3. circa rerum vnitatem, & pluralitatem in vniuersum.

Ratio semper est eadem. Quia nimirum termini disputationum omnium, atque questionum ex Pharo Scient. relatarum ob suam vniuersalitatem eximiam manifestè includuntur tanquam in inferioribus, minisque vniuersalibus in terminis præsentis disputationis, atque questionis proposit. 32. numeratis. Atque ita passionis demonstrata de illis locis citatis non possunt non & his conuenire cum euidentià eadem prout in se includentibus illos. Quo fit, vt & ab vnoquoque de his prout illos eosdem in se includentibus non possint non facillimè demonstrari.

monstranda venire. Recognoscat ergo unusquisque demonstrationes illas, & huc applicet, prout arriserit, vel prout opus habuerit.

QVAESTIO VII.

Virum omnia, & singula entia, proprias præsentias locales habeant.

151 **N**on agimus hic de ente increato, aeterni disput. 6. sed de reliquis. Quæ ad tria capita, quod ad rem attinet, reduci possunt: nempe ad substantias spirituales, quales sunt Angeli, & animæ rationales; ad substantias corporeas, quales sunt reliquæ creaturæ; & ad vtrarumque accidentia.

152 **E**t quidem de præsentia locali Angelorum longam disputationem texunt Theologi in tract. de Angelis. In qua ut certum secundum fidem supponunt primò, Angelos alicubi esse: quia sæpe eis tribuitur locus in Scriptura, Apocal. 12. & alibi. Secundo, non esse ubique: quia sæpe etiam in Scriptura dicitur, eos locum mutare per transitum ex vno ad alium, vt Math. 4. Luc. 19. Marc. 5. & alibi. Vnde etiam constat, eos per aliquod genus motus localis moueri, & præsentiam in loco acquirere. Dissentiunt tamen in explicando, quo pacto illi in loco sint.

153 **P**rima sententia est, Angelum esse in loco per applicationem virtutis angelicæ ad corpus existens in loco. Ita videtur docere S. Th. 1. p. quæst. 52. art. 1. vbi eius discipuli varietate huiusmodi applicationem exponunt, putantes alij, fieri illam per operationem Angeli transeuntem. Alij, per quidam operationi simile. Alij, per aliqualem vnionem Angeli cum corpore, vt videtur est apud Soar. lib. 4. de Angelis cap. 4. & 5. Vaz. 1. p. disp. 188. cap. 3. Alarc. disp. 6. de Ang. cap. 2. & alios mox referendos.

154 **S**ecunda sententia est, Angelum esse præsentem loco per suam substantiam, addita tamen volitione, qua vult in hoc loco esse, aut in alio. Ita Scot. in 2. disp. 2. quæst. 6. Bonau. Gabr. Marf. & alij apud Vaz.

155 **T**ertia sententia est, Angelum esse in loco per quamdam vnionem sui physicam cum corpore, existente in loco, vbi autem corpus non est, ibi Angelum præsentem localiter esse non posse. Ita docet Vaz. 1. p. disp. 29. cap. 3. & disp. 188. cap. 7. & disp. 195. cap. 3. & 4. Quem sequuti sunt Bubalus tom. de Angelis quæst. 52. art. 1. quæstio 2. diffi. 3. Albertin. quæst. 1. theologica circa 1. Corol. dub. 11. & Alarc. supra cap. 5. & seqq. Dicunt autem Auctores huius sententiæ primò, eiusmodi vnionem esse modum spirituales, & indiuisibilem substantiæ Angeli inhaerentem, ab ipsoque Angelo in se productum, non naturaliter, sed liberè; per quem totus, & totus cuilibet corporis parti vnitur. Secundo dicunt, ratione huius vnionis ad corpus, dum hoc localiter mouetur, per accidens moueri Angelum, transireque de vno spatio ad aliud, eadem numero semper vnione retentâ. Tertio dicunt, aliter posse Angelum pro suo libito mutare locum, suspendendo actionem productiuam vnionis sui cum hoc corpore, & producendo aliam vnionem sui cum alio corpore, siue distante à primo multum, aut parum,

siue ipsi contiguum. Quarto dicunt, in spatio corpore vacuo neque posse Angelum esse locatum, neque localiter moueri. Quinto dicunt, corpus, cui Angelus vnitur localiter non cuiusuis, sed certæ, & limitatæ magnitudinis esse debere iuxta naturalem Angeli perfectionem. Sexto dicunt, posse Angelum pro suo libito ab omni loco absolui, & esse nullibi. Septimo, posse plures Angelos naturaliter esse in eodem loco. Ac demum alia, quæ ex his sequuntur. Quo pacto etiam philosophantur de animâ rationali.

Quarta denique sententia est, Angelum esse in loco per præsentiam suæ substantiæ superadditam, & inhaerentem ab omni corpore independentem, affixam tamen suapte essentiâ spatio locali, qualem exposuimus supra quæst. 1. Angelum enim per se esse præsentem spatio locali, per illudque independentem ab omni corpore moueri posse, non secus, atque alia entia sunt, & mouentur; nisi quòd præsentia Angeli ad spatium extensum definitiua est, proportionataque quoad extensionem naturæ Angeli debet esse. Hanc sententiam tradit, latèque explicat, & probat Soar. disp. 51. Metaph. sect. 3. & 4. & lib. 4. de Angelis à cap. 2. per multa sequentia. Eademque sequuntur Molin. 1. p. quæst. 52. art. 8. Valent. ibi, & alij. Granad. tract. 9. disp. 3. sect. 2. Arrub. disp. 154. cap. 3. Turrian. disp. 36. de Angel. dub. 7. Arriag. disp. 14. Phys. sect. 5. Franc. Alf. disp. 22. Phys. & alij Recentiores communiter. Qui omnes similiter philosophantur de animâ rationali.

Iam verò circa substantias corporeas opinio quorundam est, nec eas nec cætera eorum accidentia, præter vnâ quantitatem, præsentiam sibi propriam habere: cuncta enim cætera in quouis ente corporeo per se subsistente ab vnâ præsentia quantitatis, cui vnuntur, præsentia reddi, & vno quantitatis motu moueri. Dicitur autem quantitas (sumpro hoc vocabulo specialiter) accidens illud, quòd facit eiusmodi ens esse impenetrabile cum alijs, & partes eius inter se. Hanc sententiam sequutus est Vaz. tom. 3. in 3. p. disp. 189. cap. 4. n. 29. & alij. Consentitque nouissimè Lynce lib. 7. Phys. tract. 1. cap. 2. quatenus ait, materiam primam, formam substantialem, & omnia accidentia entis naturalis per vnâ tantum præsentiam in loco esse.

Secunda sententia magis communis est, substantias corporeas, & singula eorum accidentia, præter ea, quæ suapte essentiâ affixa sunt spatio locali, proprias præsentias habere sibi inhaerentes, proprijsque motibus moueri. Ita tenet Soar. disp. 51. Metaph. sect. 5. Petr. Hurt. disp. 14. Phys. sect. 4. Arriag. disp. 14. Phys. sect. 6. Ouiedo Contr. 15. Phys. pun. 5. Fran. Alf. disp. 22. Phys. sect. 5. Carleton. disp. 34. Phys. sect. 5. Spinula disp. 10. Phys. sect. 6. & alij. Qui pariter etiam sentire videntur de accidentibus subst. antiarum spiritualium.

Propositio 1.

Angeli per præsentiam superadditam, & sibi inhaerentem independentem à corporibus sunt localiter præsentem, prout tenent Doctores relati pro quartâ sententiâ.

Probatur imprimis hæc propositio argumentis omnibus quibus quæst. 1. generatim probauimus.

R 2